

obce, ježto předpisem tím chráněn jest veřejný úředník nejen u vykonávání svého povolání, nýbrž i proti útokům, jež staly se proti jeho tělesné integritě pro toto vykonávání, a jež mohou býti podniknuty přirozeně kdy a kdekoli. Není proto výtka stížnosti, že tu nebylo ani objektivně ani subjektivně skutkové podstaty trestných činů dle §§ 153, 312 tr. zák. odůvodněna a bylo zmateční stížnost dovolávající se zmatků § 281 čís. 5, 9 a) a 10 tr. ř. zavrhnouti.

#### Čís. 944.

**Pro skutkovou podstatu zločinu dle § 153 tr. zák. jest lhostejno, že útok byl podniknut teprve po zakončení vlastního úředního výkonu, jen když se stal pro tento úřední výkon.**

(Rozh. ze dne 2. října 1922, Kr II 602/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 23. června 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny podle §§ 8, 153 tr. zák. a 99 tr. zák.

#### Důvody:

Zmateční stížnost označuje především odsouzení pro zločin dle §§ 8, 153 tr. zák. z důvodu § 281 čís. 10 tr. ř. zmatečným, poněvadž útok na ministerského radu Dra M. nestal se, když vykonával své povolání nebo pro toto vykonávání, jak zákon v § 153 tr. zák. předpokládá, an Dr. M. pro odepření místostarosty, pokud se týče obou členů místního poradního sboru se zamýšlenou revisí přídělů půdy nezačal. Než neprávem, Dr. M. přijel jako předseda komise do J. za účelem předsevzetí revise přídělů pozemků, jež státi se mělo dle prohlášení Dra M-a jen za intervence starosty (pokud se týče jeho náměstka) a místního poradního sboru. Úřední jednání započalo tedy již jednáním o tom, má-li býti vlastní revisní jednání předsevzato způsobem Drem M-em navrženým, či veřejně, jak trval na tom náměstek starosty, a nesprávný jest tudíž shora uvedený názor stížnosti. Ovšem útok obžalovaného na Dra M-a nastal teprve, když tento následkem odporu místních orgánů prohlásil, že odejde a skutečně z místnosti ven již odcházel. Avšak nehledě k tomu, že tím úřední činnost úředníka, přijevšího za účelem výkonu služebního do obce z jeho úředního sídla, nebyla ještě ukončena, a právem sluší míti za to, že tento alespoň tak dlouho ještě povolání své vykonával, dokud následkem svého úředního jednání ještě byl s účastněnými stranami v ústním styku, vyplývá z celého zjištěného stavu, že, i když útok podniknut byl teprve po zakončení vlastního úředního výkonu, přece se stal nepochybně alespoň pro toto vykonávání úřadu, což s hlediska § 153 tr. zák. dle jeho doslovu jest rovnocenným. Správně tedy kvalifikoval soud nalézací skutek obžalovaného ne jako pouhý přestupek § 312, nýbrž jako pokus zločinu dle §§ 8, 153 tr. zák.